

SVENSKA
RUN-URKUNDER,

UTGIFNA

AF

RICHARD DYBECK.

Första Samlingen.

STOCKHOLM,
TRYCKTE HOS JOH. BECKMAN, 1855.

17.

Södermanland. Sotholms härad, Sorunda socken, Aska.

En dag berättade för mig fjerdingssmannen Österholm i Torp, att kort förut en Runsten blifvit funnen i jorden på Aska egor, norr ut i socknen. Jag begaf mig genast till stället. Öfver Aska mark går allmänna farvägen från Grödinge söder ut genom Sorunda. En bäck, som kommer östan från Fagersjön och utfaller i Fituna-ån, flyter här utmed vägen, och å en höjd invid och vester om dem hade man sistlidne vår träffat i jorden en större häll, samt, enär den icke kunnat hel föras från stället, tagit sig före att med knoster krossa den, hvilket äfven slagit så väl ut, att af stenen blifvit minst femtio stycken och skärfvor. Dessa hade man nu burit till en mindre fläck i gårdet på andra sidan om vägen, der några stenhopar efter en rifven torpstuga förut lågo. En båtsman, egentligen den som vid tillfället fört knostret, sades »icke förmått läsa» hvad å stenen »stått skrifvet», och förthy ansett honom sakna värde.

Stycken och skärfvor till minst nämnda antal lågo i en hög bland andre stenar öster om vägen, mellan denna och bäcken; alla, med undantag af fyra, så små, att intet af dem hade en hel runa. Af de fyra större tycktes det största, som saknade ristning och var tjockast samt nog anfrätt, hafva utgjort Runstenens fotstycke. De tre öfriga, af hvilka två höra tillsammans, hafva följande matta och afbrutna inskrift:

....NTTR: TNP: ....NK. YT ....PIH: (samstafva-runor:) THTTR * ...

Det är: ....UTAR AUK ....UK..MA ....PIS AUSTR * ...

hvilken i *Annaler för nordisk Oldkyndighet* för 1852 är afritad och beskrifven; han förekommer äfven i Bautil under N:o 762; och den bautilska läsningen af inskriftens *Sibi* och *Toarui*, i stället för Annalernas *Siki* och *Tiarui*, är riktig. En uppgift i Presterskapets Berättelser, att stenen skulle ega inskrift å *båda sidor*, hvilket icke är förhållandet, föranledde mitt besök.

Då jag några dagar derefter ville å stället åter granska dessa stycken, funnos de icke, och ingen viste hvar de voro. Genom Herr A. W. Lundberg är jag nyligen underrättad, att de blifvit »begräfne och såmedelst väl förvarade i en broläggning» ej långt derifrån.

